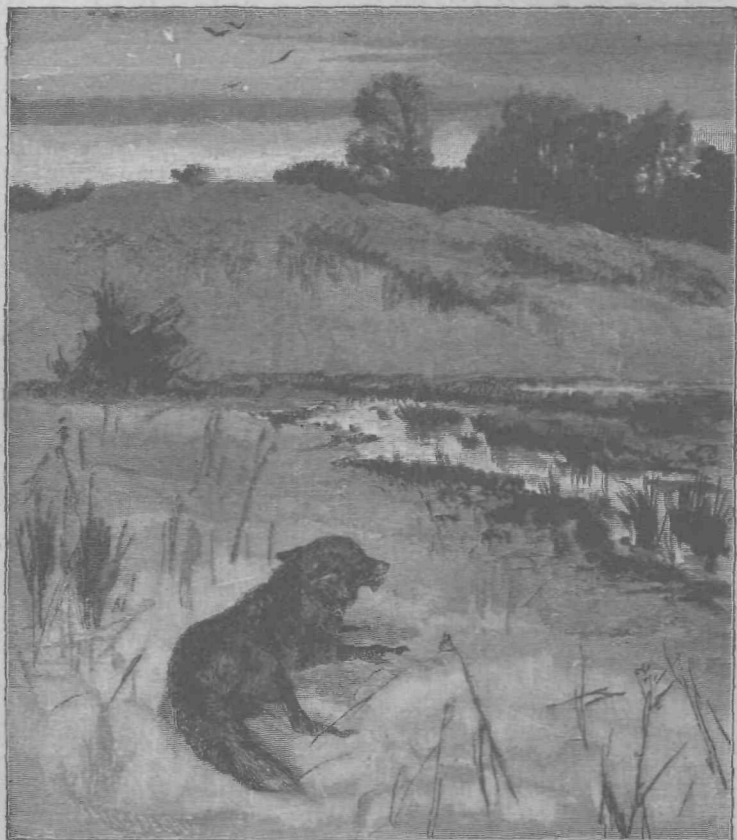

Lisičje zgodbe.

Kazen.

„No, čisto prav se mi godi!
Zakaj se mešam med ljudi,
ki polni so zvijač, prevar,
ki še lisici so na kvar,
čeprav je urna, premetena,
kot med živalmi ni nobena.
Čemu sem stikala po loncu?
Meso je bilo dobro, res —

a bil je strup namešan vmes! —
Kako razjeda to in žge!
Prav kakor ogenj! Hujše še!
Hu! Menda res se bližam koncu!“
In še bi bila govorila —
a v hipu se je v stran zvrnila!
poguba njena bil je lonec —
in s tem je naših zgodbic konec.

Fr. Ločniškar

